

500.000 danskere føler sig udbændte på jobbet. 430.000 danskere oplever dagligt symptomer på alvor stress. Alt i alt koster stress og udbændthed det danske samfund 55 milliarder om året. Stress er det mest inflations ramte ord vi har på dansk. Det er et pulterkammer af ord. En smeltedigel. Hvad der ikke kan placeres andre steder af skavanker og symptomer, fejes ind i ordet stress. Mine konfirmander siger, bare de får en lille opgave de skal løse. Vi får stress. Der er forskel på stress og travlhed. Der er intet sygdomsagtigt over at have travlt. En kæmpe industri er vokset op omkring stressramte og udbændte. Og indimellem tænker man: Er det de

stressramte der skaber professionelle behandlere eller er det de professionelle behandlere der skaber stress ramte. Hvad er det der er galt i vores fædreland? Mange mener at det er vores arbejde der slår os ud. Vi har for travlt på jobbet. Der kræves for meget af os. Og det gør der også nogle steder. Stress kan medføre alvorlig sygdom. Men folk har altid haft travlt, når de har været på arbejde. Og hvis de havde for travlt, så strejkede man førhen. Man ville have ordentlige arbejdsforhold for alle. Fællesskabet betød noget. I dag melder man sig stressramt. Problemet er ikke vores arbejde. Det er vores fritid. Vi kan ikke finde ud af være åndelige væsner, der fordyber

os, går i stå, stopper op og falder til ro. Telefonen hænger konstant i vores hånd som en lang firkantet blank udvækst, mens vi tjekker beskeder og nyheder og puls. Weekenderne er fyldt med aftaler. Ferierne skal være aktive. Pensionisterne er mere aktive end nogensinde før. Børn må ikke kede sig. Vi skal opleve så meget som muligt. Sangeren Kim Larsen synger. ”Fik du set hvad du ville”. Og ja, tænker vi. Vi skal se så meget som muligt. Vi skal opleve så meget som muligt før det er forbi. En befolkning, der er holdt op med at tro på det evige liv, mener de skal have proppet så meget som muligt ind i det korte liv de har. Og hvad er resultatet? 500.000 udbændte.

430.000 stressramte. 55 milliarder gode danske kroner som kunne have været brugt til vores forsvar af Danmark mod dem, der ikke ønsker at mennesker skal leve i frihed og demokrati. Vi er åndelige væsner. NFS Grundtvig siger: Vi er et guddommeligt eksperiment af støv og ånd. Den første pinse kom Guds ånd over disciplene som røde tunger af ild. De forstod at Jesus ville bruge dem til at sprede hans ånd. De blev sat på arbejde. Men biblen taler ikke et ord om at disciplene blev stressede af at skulle fortælle hvad Jesus havde sagt og gjort. Det var for dem en ære, et kald, en dyb indre ro at få lov til at formidle et fantastisk budskab om tro, håb, kærlighed. Der har været

perioder i den danske historie hvor man tog ånden alvorlig og så sig selv også som et både fysisk og åndeligt væsen. Vi arbejdede hårdt i vores forskellige erhverv. Igennem arbejdet tjente vi hinanden. Når vi holdt fri, holdt vi fri. Vi ihukom det tredje bud: Hold hviledagen hellig. Butikkerne gik i stå. Der var tid til eftertanke om søndagen i kirken. Vi var ikke vores livs eget projekt. Vi var også åndelige væsner, støv og ånd, der levede i et fællesskab med Gud og hinanden. Når byrderne blev for tunge lagde vi dem i Guds hænder og bad ham: Løft himmelske Fader, det som jeg ikke selv magter at løfte. Den første pinse må ikke nedtones til en hyggelig fødselsdagsfest for

kirken eller en sød fortælling om nogle modløse disciple, der pludselig fik modet tilbage og blev i stand til at formidle hvad Jesus Kristus havde givet dem. Pinsen er lige så dramatisk som julen hvor en jomfru føder Gud i en stald, ligesom dramatisk som påsken hvor en død Frelser går levende ud ad sin grav. De modløse disciple sidder i et lukket rum. Opgivende. Sørgende. Vendt ind i sig selv efter et svar på tilværelsens meningsløshed. Pludselig bliver deres rum sprængt. Guds ånd vender totalt op og ned på alt. Der er ikke tale om åndelig oprustning. Der er tale om åndelig revolution. Livet er stort og farligt og vildt og uregerligt. Og disciplene kan med et

forkynde kærlighedens budskab ind i et stort og vildt og farligt og uregerligt liv, så tusinder omvender sig. Her i 2025 er vi i nøjagtig samme situation som disciplene i år 33. Vi er i et lukket rum, hvor stress og udbrændthed hærger imellem os, hvor vi bilder os ind at vi udelukkende selv skal bjerge vores liv, hvor vi har taget holdningen til os at livet er vores eget personlige projekt. Vi er blevet kropslige som aldrig før. Og stræber nidkært efter det materiale. Men vi er andet end krop. Vi er også ånd. Hvis vi i vores samfund skal undgå årligt at få 500.000 udbrændte og 430.000 med stresssymptomer og bruge 55 milliarder på at lappe folk sammen og bagefter sende

dem ud i et liv der igen gør dem syge, skal der sprænges hul på det åndløse rum vores samfund befinder sig i. Vi må opdage at der noget at leve for og dø for. Gud, hinanden, friheden. Vi må genfinde os selv som væsner med fødderne solidt plantet på jorden, hvor en masse betydningsfulde opgaver skal passes. Men - så slap dog af, danskere. Den kristne kirke peger på at der en himmel over os. Der er en nådig Gud der hjælper os og som vi kan overgive de store byrder til. Vi er statsborgere i Danmark og vi er statsborgere i himlen. Vi er støv og ånd. Og hvis det lykkes også gennem det kristne budskab, at få øje på andre værdier end de materielle, så er det pinse som aldrig før. Så

**danser ildtungerne omkring os mens Gud
ånd gennem os revolutionerer vores
samfund. Gud i vold. Amen.**

